

tuakse, weame meie hoostega Tallinna ja siit weel eemale. Mina wõtsin Valdistis kaa kaks aami joodawat wiina oma wangre peale ja hakasin tulema nii kermeste kui aga wõisin, et saaksin pea tagasi ja uut prahti. Tee peal ühes mõisas anti mulle weel üks pak wiina aamide juure, sinna samasse wia, kuhu praegu wiina wiin. Ma arwasin, külap hobused seda kaa weel tõmbawad ja saan ommeti parema hinna. Mulle anti seal ka mõni hea suutaie wiina ja toop õlut; aga seda enam ise sain, seda wähem kandsin hooste eest hoolt; arwasin kaa, et parem on, kui nende kõhud mite liig täis ei ole, saawad siis kergemine edasi; pealegi on kaerad wäga kallid ja minu kasu pääw pääwalt ifa wähem. Ma sõitsin edasi, andsin hoostele wabel heina kõrt ehk tükki leiba, wõtsin ise iga kõrtsis wiina ja õlut südame kinnituseks ja sain nõnda wiimaks Droomile. Seal leidsin sõbra, kes wiinaga Tallinna läks ja mind ootas. Külap tunnete wana Päärnat tema kahe kõrtwiga. Temal oli mitu ankrut peal ja kiitis seda kõige parema joodawa wiina olewa. „Ei — ütlesin mina — mul on parem!“ ja nõnda waidlesime natukesel aega, aga siis wõtsime nõuaks, ise katsuda, kelle wiin parem oli. Pea saime warguse kantsiga sinna, et kalli määrjaga wõisime

keelt kasta, palju süda kutsus. Päärna wiin oli parem. Durni aega olime seal kurja tööga wiitnud, siis saime jälle minema. Minul oli pea otsas soe, süda oli täis hooste peale, sest naad jõudsid waewalt sammu kaia. Jättsime Päärnaga kassisawa alewis Jumalaga, tema linna sisse kuntori peale, mina mõõda lainggid edasi; sest ma pidin Tallinnast weel edasi minema. Juba oli pimedaks saanud, kui Laadakõrtsi ette sain. Käsi oli ammu wäsinud hobusid peksmast ja süda täis, olin kui pöörane ja oleksin küll pidand aru saama, et lugu siis ju imelikuks läks. Andsin hoostele seal kummalegi kolme kopika eest leiba, arwasin: ehk see aitab kermemini edasi! aga lugu ei paranenud ühtegi. Oh see kuri maailm! ei siin enam saa forda ei rahwaga ega hoostega; iga ulitsapois oskab haugutada aga ise wihtab tööd; hobused tahawad hommikust õhtuni süa aga wangre ees on laisad. Ime küll, et weel weel raba ei maks; aga peaksin ma wee eest kaa hinda maksma, naad jooksid siis kaa teist see wõrra. — Nõnda ma arwasin siis ja meel oli wäga paha. Peiwaga olid hobused nii kermeste walmis, et mullegi pea aegu tarwis oli, wiina ja õllega rutata. Kõrtsirahwas ütles, et hobused hea meelega kumbki weel see wõrra leiba sööksid. Aga: „kes